

Robert Kimmel Smith

Război cu bunicul

Traducere din engleză și note de
Teodora Constantinescu

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Povestea reală și adevărată a lui Peter Stokes

Asta este povestea reală și adevărată despre ce s-a întâmplat atunci când bunicul a venit să locuiască la noi și mi-a furat camera și despre cum eu am pornit un război împotriva lui și el împotriva mea și ce s-a întâmplat până la urmă.

O scriu pe foi veline la mașina de scris a tatălui meu fiindcă dna Klein, care e profa mea de engleză din clasa a cincea, a spus că ar trebui să scriem o poveste despre o întâmplare importantă din viețile noastre și să o povestim „realist și fără minciuni“ și să o scriem exact cu cuvintele pe care le-au folosit cei din jurul nostru dacă ni le aducem aminte și să punem semne de punctuație și toate cele.

A spus și să scriem propoziții scurte. Când mă uit mai sus la cum am început, deja îmi dau seama că mă descurc îngrozitor. Primele două propoziții mi-au ocupat aproape jumătate de pagină.

Sora mea mai mică, Jennifer, tocmai a intrat și m-a întrebat ce fac și i-am spus. Mi-a zis să-l bag și pe Pac-Man în povestea mea și poate și pe Femeia Fantastică, la care se uită în reluare în fiecare după-amiază pe Canalul 6.

— Nu, i-am răspuns eu.

— De ce nu?

— Pentru că e o poveste despre mine și bunicul, prostuțo. Nu vreo chestie inventată cum sunt alea de la televizor.

— Poate să apară și un cal în ea? m-a întrebat.

Lui Jennifer îi plac caii la nebunie. Decupează poze cu ei din reviste și și le pune pe pereții din camera ei.

— Fără cai.

— O zână?

— Nu!

— Pun pariu că o să fie o poveste plictisitoare, a zis ea.

Jennifer purta șapca cu Pac-Man, tricoul cu Super Man, o curea pe care scria JEANS și niște bascheți pe care scria STÂNGA și DREAPTA pe bombeuri. Arăta ca un panou publicitar pe două picioare.

— O să iasă o poveste grozavă, am spus eu.

— Cum începe?

— Nu știu. Asta încercam să-mi aduc aminte când ai intrat așa hotărât aici.

— Cred că ar trebui să începi cu mine, a zis Jenny, fiindcă eu am aflat că bunicul avea să vină să locuiască la noi cu mult înainte să auzi tu de așa ceva.

- Bună idee, am spus eu.
- Și să scrii acolo că sunt foarte frumoasă, cu părul lung și blond și niște ochi albaștri minunați.
- Notat.
- Abia acum o să ai o poveste bună, a spus ea.

Începutul

Îmi place să citesc povești care au o mulțime de capitole scurte. Pentru că fac povestea să curgă mai repede și știi întotdeauna unde ai rămas. Așa că puteți fi siguri că povestea mea va avea o mulțime de capitole mititele.

Toată povestea a început cu adevărat atunci când Jennifer a venit la mine în cameră cu privirea aia pe care o are de obicei atunci când știe ceva ce eu nu știu. Ăsta-i unul dintre lucrurile care îi plac lui Jennifer cel mai mult pe lumea asta: să afle un secret. Nu că s-ar pricepe la păstratul secretelor. Nu e deloc bună la capitolul ăsta. De fapt, în mod normal pot să o fac să-mi spună orice vreau să aflu, fiindcă sunt fratele ei mai mare și ea e doar un copilaș.

— Știi ceva ce tu nu știi, a zis Jennifer.

S-a dus în celălalt capăt al camerei, până la balansoarul stricat.

— Nu te așeza pe balansoarul meu, i-am spus eu. Mi-a aruncat o privire și a făcut una din grimasele ei tipice, dându-și ochii peste cap și bosumflându-se.

— De ce nu?

— Pentru că o să se desprindă din nou brațul de spătar, așa cum se întâmplă întotdeauna fiindcă te legeni prea tare.

— N-o să fac asta, a zis ea, ceea ce era o minciună. Mereu îmi strică balansoarul.

Balansoarul a stat multă vreme în sufragerie, până s-a stricat. Urma ca mama să-l arunce la gunoi, dar eu l-am salvat și l-am adus la mine în cameră. Tata spune că într-una din zilele astea îi va prinde brațul foarte bine ca să nu se mai desprindă tot timpul.

Jennifer stătea în picioare fix lângă balansoarul meu.

— Nici măcar să nu-l atingi! i-am zis eu înainte să apuce s-o facă.

— Nu vrei să știi ce am aflat? m-a întrebat ea.

— Deja știu tot ce știi tu și multe altele, am spus eu.

Mi-am ridicat cartea de pe pat, ca și când terminasem discuția, și m-am prefăcut că încep să citesc.

— E despre bunicul.

Am continuat să citesc.

— Bunicul Jack.

Am ignorat-o.

— Din Florida.

Asta m-a făcut să râd. Avem un singur bunic Jack și locuiește în Fort Lauderdale, în Florida.

— Țin minte cine e, am zis eu.

— Nu e amuzant, Peter Stokes, a spus Jennifer. Bunicul Jack se simte prea singur acolo în Florida de când a murit bunica, așa că și-a vândut casa și vine să stea cu noi. Chiar aici, în casa asta. Am auzit-o pe mama vorbind la telefon cu tata despre asta. Noi trebuie să-l înveselim, tu și cu mine, fiindcă îl doare piciorul destul de tare și alte chestii din astea. Și e foarte trist din cauza bunicii.

— Bunicul vine să locuiască cu noi? am întrebat-o.

— Da, a zis ea și a încuviințat din cap.

— Mă bucur, am spus eu.

Și chiar mă bucuram. Îmi place mult de bunicul, dar nu apuc să-l văd prea des fiindcă locuiește prea departe.

— Măcar de data asta ai aflat și tu un secret bun, Jenny, am spus eu.

— Nu ăsta era secretul, a zis ea și și-a pus mâna în șold și a rămas într-o poziție ca de statuie sau mai știu eu ce. În care cameră crezi că va sta?

— Nu știu. Sus la al treilea etaj, probabil, în camera de oaspeți.

A zâmbit și și-a băgat limba printre dinți ca să se vadă.

— Ah, nu, a spus ea, acolo o să fii tu trimis.

— Eu?!

— Da.

Mi-a zâmbit fiindcă mârâiam destul de tare.

— Vrei să spui că bunicul primește camera *mea*?

— Nu pot să-ți spun, a zis Jennifer. ăsta e secretul.

O cameră plină cu soare

Lăsați-mă să vă povestesc câte ceva despre camera mea. O ador!!!

M-am născut aici. În fine, de fapt am fost născut într-un spital, dar am locuit în camera asta toată viața mea. Zece ani până acum. Cândva, pătuțul meu se afla în colțul de lângă fereastra care dă înspre aleea din fața garajului. Acum patul meu se află în dreptul peretelui lung. Am niște rafturi cu cărți chiar în spatele tăbliei patului și tot acolo e și veioza mea cu lumină puternică. Biroul meu e în colțul în care era înainte pătuțul de bebeluș și pot să mă uit pe geam când îmi fac temele. Am niște cutii de depozitare galbene în care îmi țin toate lucrurile. Deasupra lor sunt cutiile de pantofi în care mi-am pus toate cartonașele de baseball. Pe podea e un covor gros care mă gâdila în talpă când eram mic.

Și am un poster sus, deasupra dulapului, cu Hank Aaron la cel de-al 715-lea *home run*¹.

Camera asta e A MEA. Nimeni altcineva din familia mea n-a mai locuit în ea până acum. Nimeni. Știu cum îmi arată camera de dimineață, când apare soarele de după acoperișul casei din spatele alei noastre, în care stă familia Murphy, și intră prin jaluzelele. Știu cum se aude când plouă foarte tare și se lovesc picăturile de ferestre și de țeava de scurgere de lângă ele. Pot să mă ridic din pat în mijlocul nopții și să mă plimb prin cameră fără să mă uit vreun pic în jur, fiindcă știu unde se află fiecare obiect.

Nu e nimic înfricoșător în legătură cu camera mea. Noaptea, când scârțâie scândurile din parchet, știu că se aude parchetul și nu vreun monstru. Când bate vântul și crengile arțarului de lângă casă se lovesc de stâlpii terasei, nu mă sperii gândindu-mă că vreun infractor încearcă să intre în casă.

Când locuiești toată viața în aceeași cameră, camera aia e a ta. Nu-i aparține lui Jennifer, sau mamei mele, sau tatei. Și cu siguranță nu-i aparține bunicului Jack, care n-a stat nici măcar o zi din viața lui în casa asta.

Camera asta e a mea. O ador. Aici îmi e locul. Și nu vreau să mă mut niciodată altundeva.

1 Mișcare din baseball, în care jucătorul din ofensivă reușește să treacă prin toate bazele după ce a lovit mingea.

Capitolul ăsta e despre ce s-a întâmplat în timpul cinei din acea seară. Nu mă simt foarte mândru de modul în care m-am purtat, dar o să scriu oricum despre asta. Pentru că e real și adevărat.

Nu am fugit imediat la mama după ce Jennifer m-a pus la curent cu detaliile venirii bunicului. Am o intuiție anume pentru veștile proaste. Întotdeauna le las să apară în ritmul lor, în loc să mă agit ca un prost căutându-le.

Dar pot să vă spun că m-am simțit destul de rău în după-amiaza aceea. Și mi-a cam pierit apetitul pentru cină.

Tata s-a întors și în seara aceea, acasă, la ora obișnuită, pe la șase. Pe tata îl cheamă Arthur și e contabil. Un contabil lucrează cu bani, în caz că nu știți, și își dă seama câți bani au unii oameni sau unele companii și ce ar trebui să facă cu banii, în afară de a-i

cheltui. Primăvara, când lumea trebuie să-și plătească taxele pe venit, tata e foarte ocupat și uneori vine acasă foarte târziu și lucrează și în weekenduri. Numește asta Perioada Taxelor, și durează câteva luni. În timpul Perioadei Taxelor, dispăre jos în biroul lui de la subsol și nu iese de acolo până nu ia sfârșit.

Acum, după ce v-am spus asta, trebuie să fiu sincer cu voi și să vă spun că nu știu *exact* cu ce se ocupă tata. În afară de faptul că folosește mai tot timpul un calculator și niște cărți mari numite registre contabile.

În orice caz, ajunseseam la desert și la lapte când s-a adus vorba de bunicul, și mama a fost cea care a început să vorbească despre asta.

— Copii, a spus ea, am niște vești minunate.

Minunate? m-am gândit eu. Dacă asta însemna minunat, poate că joia era de fapt o duminică.

— Știți că bunicul Jack a fost foarte trist acolo la el în Florida de când a murit bunica. Păi, am vorbit cu el zilele trecute și ghiciți ce? Și-a vândut casa de acolo și vine să stea cu noi. Nu-i așa că-i grozav?

Mama s-a uitat la mine cu o expresie atât de fericită pe față că n-am putut să nu zâmbesc. Măcar puțin.

— Extraordinar, am spus eu, chestie care probabil că era una dintre cele mai mari minciuni pe care le spuseseam în viața mea.

— O să ajungeți în sfârșit să vă cunoașteți bunicul, a spus tata. E un om grozav, Peter, și vă iubește pe tine și pe Jenny enorm.

— Și eu îl iubesc cât de la cer la pământ, a spus Jenny. Mereu îmi trimite dulciuri de ziua mea.

Asta e surioara mea prostuță. Dacă Frankenstein i-ar da ciocolată, ar fi cel mai bun prieten al ei.

— Când vine bunicul? am întrebat eu.

— Cam într-o săptămână, a spus mama. Are de terminat niște lucruri apărute pe ultima sută de metri, apoi o să vină cu avionul și o să rămână definitiv la noi.

— Trebuie să-l facem pe bunicul să se simtă bine-venit, copii, a spus tata. Casa noastră e și casa lui acum. Aștept să-l tratați exact ca pe un membru al familiei. Cu respect și amabilitate. Și poate cu puțin mai multă înțelegere, fiindcă îi e foarte dor de bunica.

— Se poate să fie puțin ciudat la început, a spus mama, să fie bunicul mereu aici, dar sunt convinsă că veți face tot ce vă stă în putință ca să-l faceți fericit.

— Pot să-i arăt antrenamentele mele pentru balet? a întrebat Jenny.

— Poate că da, a zis tata zâmbind. Probabil că o să-i placă.

— O să-mi cânte la pian în timp ce dansez?

— Numai dacă nu cumva a învățat dintr-odată să cânte la pian, a spus mama.

— O să se joace *Casino*² cu mine? a întrebat Jenny.

² Joc de cărți.

— Jenny, a spus tata, hai să nu-i sărim bunicului Jack în cap cum intră în casa asta. Hai să-l lăsăm mai întâi să se instaleze și să se acomodeze cu noi.

Tata s-a uitat spre mine.

— Peter, de ce ești așa tăcut?

— Mă gândeam doar, am spus eu.

— Te îngrijorează faptul că bunicul vine să stea aici? a întrebat mama.

— Puțin, am zis eu.

Am văzut cum mama i-a aruncat lui tata o privire ciudată.

— Unde o să stea? am întrebat. În camera de oaspeți?

— Păi, a spus tata cu un fel de oftat, nu, Peter.

— Atunci unde? am întrebat eu. *Mai exact.*

— Hai să discutăm despre asta, a început tata. Vezi tu, Peter, bunicul nu e deloc în cea mai bună formă, din cauza piciorului. Nu prea poate să urce pe scări. Așa că n-ar fi o idee foarte bună să-l ținem la cel mai de sus etaj al casei asteia, până la care trebuie să urce două rânduri de scări.

— Iar baia de la etajul de sus e doar o jumătate de baie, Peter, a zis mama. Dacă-l lăsăm pe bunicul acolo, va trebui să coboare un rând de scări doar ca să facă un duș, apoi să le urce din nou.

— Nu puteți să puneți un duș în baia de la etajul de sus? am întrebat eu.

— Nu chiar, a spus tata.